

Groepstherapie en zoetwater dumpen in de zee

Zachtjes blaas ik kleine zeeschuimbelletjes je neusgaten in, misschien slaat zo de vonk over.

Korreltje, korreltje, korreltje,

Die houdt van me, die houdt niet van me, die houdt van me.

Ik zoek simpele dualiteit,

ingewikkeld tijdverdrijf.

En elke dag tel ik weer een paar korrels en schep ik weer een paar lepels zoet water in het zoute water.

En dat roer ik met een kleine lepel, met een bezwete hand. Dat is geen muesli, dat is zand.

Knieënbotendrumstel

Tepeltje prik je niet aan de gevoelloze huid waar een naald in glijdt. Ik heb dan geen melkklieren, maar levensvocht vindt zijn weg nog wel naar buiten via mijn aangenaaide tepels.

En ik geef een druppeltje aan een hongerige tong.

En een druppeltje aan een droog oog.

Want wat een vrouw lijkt is soms gewoon een mens die naar je terugkijkt.

Als snorharen een indicatie zijn of ik met wijde of gesloten benen loop,

is mijn gezicht een kiwi.

Wat al niet mogelijk is

Ik zou kaarsen moeten uitblazen met de wind van mijn
vlinderkusjes. Dan de rook inhaleren met het gat te midden mijn
iris.

het ecosysteem van het oog
nieuw leven inblazen en grazen
te hoog gras

kort knabbelen met de beweging van de knipper en mijn
gezicht is een boot en mijn ogen

de schipper

mijn neus

het nest

mijn wangen de zeilen.

“Schipper mag ik overvaren ja of nee?”

Ik zal je veilig overvaren. En als te veel speeksel de spuigaten
over doen lopen, bied ik je aan een slokje te nemen. Hoop ik dat
je een slokje zal nemen, wil ik dat je een slokje neemt van mijn
zelfgemaakte zeeschuim, en dan na dat alles zeg ik je:

Ik kan niet zwemmen.